

ANY XV

LA GRALLA

PUBLICACIÓ SETMANAL

NÚM. 719

Jaume Serra i Dachs

Si el periodisme a Granollers fos actualment, com va ésser durant molts anys, l'expressió d'estats passionals i ressò del més rabiós personalisme, és possible que ara, en ocasió de la mort d'En Jaume Serra i Dachs, esdevinguda el dia 2, haguéssim vist repetida una gasetilla de dues o tres ratlles que tenim clavada al cor i al pensament. Ara, però, i des de fa bastant temps, el periodisme granollerí és fet amb més consciència, amb més mesura — i ja no diem amb més dignitat — i aquells qui assumim la responsabilitat d'aquesta tasca ciutadana que és escriure la crònica de la nostra vida local, mai no ens perdonaríem un mancat semblant al que significa aquell a gasetilla. Amics o adversaris, els homes han de merèixer — en la vida com en la mort — el respecte i la consideració pel que són o han estat i si és humà, no saber-se sostreure a les passions que ens enquimeren, és humà també — i força més digne — saber-se sobrepujar i complaure's a remarcar dels homes i urs excel·lències i virtuts. Nosaltres hem procurat, sempre i en totes ocasions, fer-nos dignes de la missió que ens imposàrem i confessem que en sentim el goig més gran.

Aclarim que aquesta mena d'exordi — que en una nota necrològica podria semblar innecessària i fins i tot irreverent, — l'hem creguda imprescindible. Es perquè nosaltres, força més joves que el senyor Serra, visquérem, com ell mateix, aquella mena de periodisme infecte i rancuniós contra el qual ens imposàrem el deure de reaccionar; deure que el venim practicant hi ha prop de tres il·lustres.

* * *

El senyor Serra ha mort el dia 2, quan comptava 73 anys. En realitat, però, deixà d'existir ja en fa sis o set, quan la malaltia que l'ha vençut i l'ha portat a la fossa l'obligà a tancar-se al clos familiar. Home d'una gran activitat i expansiu per temperament, la inèrcia a la qual es veia forçat havia d'ésser per a ell d'un intens dolor que sols podia compensar-lo el bon afecte de l'esposa i dels fills.

UN ABRIC PERFECTE? .. Sempre

SASTRERIA MODEL
Dr. Robert, 30 GRANOLLERS

Lluís Bello ha mort!

A Madrid ha mort Lluís Bello. Lluís Bello era un gran periodista; un home de cor i de clara intel·ligència. Tenia dos grans amors: la llibertat i la infància. Endut d'aquest doble sentiment, havia recorregut tot Espanya en romiatge per a descobrir la vida miserable de l'ensenyament primari, en temps de la monarquia, i els seus reportatges li valgueren l'estima i l'admiració de tots quants aspiren a un major benestar de les classes humils.

Home destacat en els rengles republicans d'esquerra, al costat de Manuel Azaña, fou designat president de la Comissió d'Estatuts, en les Corts Constituents de la República. I, en discutir-se l'Estatut de Catalunya, tothom pot recordar el gest d'aquest gran castellà, que només trobem parió en altre gest semblant de Nicolau Salmerón.

Arrel dels sucesos d'octubre del l'any passat, Lluís Bello fou detingut, junt també amb Azaña, en el vaixell Uruguay, al port de Barcelona, alhora que un seu fill — Lorenzo Bello — era condemnat al presidí per un tribunal militar d'urgència. El darrer escrit d'aquest gran periodista que ara ha mort en la indigència, és un clam adolorit del pare en favor de la llibertat del seu fill, adreçat a eminents juriconsults.

Nosaltres, que en altres dies de justificada eufòria, enaltírem la tasca lloable d'aquests polítics castellans que saberen arrostrar hores d'impopularitat exemplars per a complir la paraula donada a Catalunya, avui expressem el nostre viu sentiment per la mort de Lluís Bello i ens adherim al dol que ha produït la pèrdua de l'insigne periodista.

Amb Jaume Serra i Dachs ha desaparegut un d'aquels patricis que es singularitzaren en les lluites polítiques que es produïren arreu de la desfeta colonial, l'any 1898. Fill de Manlleu, en la seva joventut havia cursat estudis de Teologia, els quals deixà per a dedicar-se a la indústria tèxtil, en la que assolí merescut prestigi. Recordem que, endut d'aquell entusiasme que era la seva principal característica, sofrí seriosos contratemps i desenganys fent proves i més proves per a la fabricació de tapissos, una mostra dels quals ornamenten el vesífol del Casino, societat a la qual li en feu present.

El desenvolupament de la seva indústria tèxtil portà el senyor Serra a Barcelona, on destacà bentost la seva personalitat política en els inicis del regionalisme català. Remarquem que ell fou un dels més entusiastes adictes que tingué la Lliga Regionalista a Barcelona i més concretament al vell districte segon municipal. I més tard, en venir a residir en nostra ciutat, on tenia la seva indústria i d'on era la seva esposa, senyora Dolors Carrencà, ha man-

tingut fidelitat exemplar als seus ideals de tota la vida. Jaume Serra i Dachs era una figura sobressortint en el regionalisme comarcal, i es significà en totes les campanyes electorals lluitant al costat dels candidats de la Lliga Regionalista.

Fou també aficionat al teatre, en el que feu incursions no sempre prou reeixides; però on el seu temperament de lluitador es manifestà més i amb més persistència, fou en el periodisme. Durant molts anys ell fou l'animador i el capdavanter del periodisme catalanista de dreta a la nostra ciutat. Recordem les seves notes com corresponsal de «La Veu de Catalunya» i les seves campanyes d'«El Val·lès Nou» i altres publicacions locals, en les que sovint es deixava endur de la seva passió.

Aquesta participació en la política local i comarcal és el que li valgué les pitjors investides de's seus adversaris.

I és que el polític ofereix molt més blanc, en els pobles, si té el defecte (?) de dedicar-se al periodisme. Nosaltres, que ara, — i des de fa molt temps — ens

DISTINGIU VOS vestint a

SASTRERIA MODEL
Doctor Robert, 30 GRANOLLERS

LLEGIU "LA GRALLA"